

PRÆDIKEN 5. SØNDAG EFTER PÅSKE

*Til det håb er vi frelst! Men et håb, som man ser opfyldt, er ikke noget håb;
for hvem håber på det, man kan se?
Men håber vi på det, vi ikke ser, venter vi på det med udholdenhed.*

I dag femte søndag efter påske taler epistlens ord fra Paulus brev til romerne stærkt ind i vores virkelighed.

For lige nu er vi fyldt af håbet på det, vi ikke kan se.

Vi håber på, at vi snart igen får en fri verden, hvor vi kan se alle de mennesker, vi har lyst til; vi håber på, at vi snart kan invitere gæster til en hyggelig aften; vi håber at vi igen kan tage til stranden og i skoven uden at være bange for, hvor mange mennesker, der allerede er forsamlet der; og vi håber på, at vi igen kan fejre og feste og rejse uden at være bange for vores uhyggelige, usynlige gæst: covid-19.

Vi håber!

Men samtidig er det svært at se en ende på den situation, vi står midt i. Samtidig taler eksperter og politikere om, at vi i flere år skal vænne os til en anden måde at være sammen på. Vi skal vænne os til et begrænset socialt liv, helt indtil en vaccine er opfundet. Den type budskaber giver håbet svære betingelser, og tester måske netop vores udholdenhed og tålmodighed.

.....

I dag når jeg læser ordene fra Romerbrevet, kan jeg ikke lade være med at tænke på, hvordan vi som mennesker handler, taler og skriver, når vi bliver utålmodige: Er det ikke, når vi er utålmodige, at vi får sagt noget, vi senere fortryder? Eller var det ikke utålmodigheden, der i sin tid fik os til at dreje skruen skævt i, eller foretage en ikke helt gennemtænkt overhaling på landevejen

Med andre ord: har utålmodigheden ikke ansvaret for mange af vores mindre heldige øjeblikke?

Mister vi tålmodigheden nu, sætter vi dumheden i højsædet

Sådan lyder Bibelens ord til os fra Ordsprogenes bog.

Det er ord, vi måske har brug for at høre nu, hvor vi sammen med mange andre utålmodigt står på nippet til den ikke helt gennemtænkte overhaling, fordi det næsten ikke er til at bære vente og håbe længere.

Utålmodigheden, den har indfundet sig, det kan de færreste være i tvivl om. Vi kan se den i hverdagen, mærke den i os selv, se den i bidske kommentarer på sociale medier, og vi kan læse, hvordan utålmodigheden driver artikler og debatindlæg i medierne.

Derfor er det måske værdifuldt at overveje, hvad der kan dæmpe vores utålmodighed? Som børn, når vi næsten ikke kunne vente på ferien, fødselsdagen eller på at klokken blev så mange, at vi kunne løbe ind til vores kammerater om formiddagen, der var det vores forældres rolige stemmer, der afledte vores utålmodighed.

Som voksne er det måske en ægtefælle eller en ven, der kender os så godt, at de får sagt lige præcis det, der kan kaste et klart lys over situationen.

I dag søger vi måske efter den stemme, der både kan berolige os og tale fornuft til os, og nogle vil endda sige, at covid-19 giver en tiltrængt genoprejsning til den stemme, eller til: *eksperterne.*

Vi kan i hvert fald sige, at vi i dag alle er kommet på fornavn med Sundhedsstyrelsens direktør: Søren Brostrøm, en ekspert de færreste af os ville kunne have udpeget for få måneder siden.

Men Søren Brostrøm er ikke nødvendigvis ekspert i tålmodighed og udholdenhed, så derfor kan vi måske spørge, om tiden ikke er kommet til, at vi peger på endnu en ny *ekspert?* -og denne ekspert kunne være kirken!

For i kirken ved vi om nogen noget om håb, udholdenhed og tålmodighed.

.....

I kirken tager vi os god tid, bare spørg konfirmanderne ;-)

De vil kunne fortælle, at salmerne er lange og mange, og at prædikenerne måske også er lange og mange.

I kirken håber vi på det, ingen kan se med det blotte øje.

Vi hører gamle ord igen og igen, og vi svarer på de ord med sange og bønner, der ofte er langt ældre, end vi er.

I kirken er håbet og tålmodigheden blevet en livsform og en struktur, og der er ikke noget vi hellere vil end at dele den med alle, der har lyst til at høre om det.

I morgen; mandag den 18. maj må vi så småt åbne kirkerne igen, og det vi har at byde på er ikke nyt, og det er ikke fyldt med hurtige løsninger.

Det vi kan byde på er langsomt og tålmodigt, det er tro, og det er håb.

DDS 44 UROLIGE HJERTE!

Urolige hjerte!

Luk op for Guds fred!

Da dulmer al smerte

og dåner derved.

Guds fred er en dronning, han selv giver pris,

hvo hende vil fæste, i sandhed er viis,

hvor hun har sit sæde, er Guds Paradis.

N.F.S. Grundtvig 1851.